

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem, se sídlem Náchodská 760/67, Praha 9, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Lannova 26, České Budějovice, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. KRPC-51688-14/ČJ-2017-0200DP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 12. 2017, č. j. 57 A 4/2017 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, Územní odbor České Budějovice, Dopravní inspektorát České Budějovice (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 21. 4. 2017, č. j. KRPC-51688-4/ČJ-2017-020106, zamítla žádost o obnovu řízení, v němž byla žalobci dne 3. 4. 2016 uložena podle § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), bloková pokuta za dopravní přestupek podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud, vycházející z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, uvedl, že ačkoliv obnova řízení o přestupku, který byl řešen v blokovém řízení, zásadně nepřichází v úvahu, lze ji připustit v případech, kdy žadatel o obnovu řízení (domnělý přestupce) neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, neboť souhlas ve skutečnosti učinila jiná osoba, případně došlo k falšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku. V posuzovaném případě žalobce v žádosti o obnovu řízení uvedl, že se dne 3. 4. 2016 nenacházel v místě údajného spáchání přestupku a zpochybnil podpis nacházející se na pokutovém bloku; poukázal přitom na to, že automobil, v němž mělo ke spáchání přestupku (spočívajícího v nepřipoutání bezpečnostním pásem) dojít, používá rovněž jeho široká rodina a známí. Krajský soud sice přisvědčil tomu, že tvrzení o neudělení souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení z důvodu, že osoba uvedená na pokutovém bloku nemohla být přítomna spáchání přestupku, by představovalo novou skutečnost, pro kterou by bylo možné vést řízení o žádosti o obnovu řízení, avšak v nynější věci žalobce neprokázal pravdivost svého tvrzení. Podle krajského soudu tudíž správní orgány nepochybily, pokud nepřisvědčily žalobcovým tvrzením o jeho nepřítomnosti v místě a čase spáchání přestupku. Krajský soud se tedy ztotožnil se správními orgány v tom, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro obnovu pravomocně ukončeného řízení před správními orgány ve smyslu § 100 správního řádu. Žalobce neprokázal, že vyšly najevo neznámé skutečnosti a důkazy, které nemohl v původním řízení uplatnit.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, v níž žalobce poukazoval na nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že z výrokové části ve znění: „*Původní rozhodnutí se ponechává v platnosti*“ nelze seznat, jaké rozhodnutí mělo být ponecháno v platnosti. Uvedl, že byť má odvolací správní orgán podle § 90 odst. 5 správního řádu v případě, že odvolání zamítá, také vyslovit, že přezkoumávané rozhodnutí potvrzuje, nespátňuje v posuzované věci nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaná nepřejala doslovnou dikci zákona. Výroková část v kontextu napadeného rozhodnutí jednoznačně specifikuje rozhodnutí, které bylo předmětem odvolacího řízení. Krajský soud k tomu s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011 - 127, týkající se přílišného lpění na dodržování všech formalit správního řízení, také doplnil, že drobný nedostatek výroku napadeného rozhodnutí nemůže ovlivnit výsledek správního řízení o žalobcově žádosti o obnovu řízení.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu pro údajnou chybu GPS modulu, spočívající v tom, že podle pokutového bloku k přestupku došlo v Českých Budějovicích na ulici Plzeňská, avšak podle GPS modulu policejní hlídka kontrolu prováděla na ulici Strakonická. Zdůraznil totiž, že brojí-li žalobce (přestupce) proti skutkovým zjištěním, která jsou zaznamenána v pokutovém bloku (zde tedy co do místa spáchání přestupku), není na místě dovolávat se obnovy řízení a taková žádost o obnovu řízení musí být bez dalšího zamítnuta. Pouze v případě, že by žalobce v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení spolehlivě prokázal, že nebyl přítomen v místě a čase spáchání přestupku, pak by po vyhovění jeho žádosti byly správní orgány povinny zkoumat průběh skutkových zjištění, proti kterým žalobce brojí v žalobě. Krajský soud však shledal skutkový stav zaznamenaný v pokutovém bloku spolehlivě zjištěným a závěry

pokračování

učiněné správními orgány v řízení o žádosti o obnovu řízení za konzistentní, srozumitelné a v souladu s právní úpravou.

III.

[7] Rozsudek krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje přesné označení rozhodnutí, které žalovaná přezkoumávala, a i když výrok trpí drobným nedostatkem (přičemž není specifikováno jakým), tento není takového rázu, aby způsoboval nepřezkoumatelnost, nesrozumitelnost nebo nicotnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel dále poukazuje na čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu a zdůrazňuje, že zákonodárce závazně upravuje postup odvolacího správního orgánu v případech, kdy neshledá důvody pro postup podle odstavců 1 až 4 ustanovení § 90 správního řádu, a to, že „*odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí*“. Pokud tedy v nynějším případě žalovaná jako odvolací správní orgán postupovala jiným, než zákonem předvídaným způsobem – odvolání pouze „*zamítla*“, je napadené rozhodnutí nezákonné. Výrok rozhodnutí by podle stěžovatele měl být přísně formalizovaným projevem vůle správního orgánu v konkrétní věci, kterým se zakládají, mění nebo ruší práva jmenovitě určené osoby, nebo autoritativně řeší otázka, která byla předmětem řízení. Výroková část je základní a nejdůležitější částí rozhodnutí, která je jako jediná schopna nabýt právní moci a vykonatelnosti, a tedy musí být jasná, srozumitelná, určitá a musí reflektovat požadavky zákonodárce. Podle stěžovatele přitom není z výrokové části napadeného rozhodnutí ani zřejmé, které rozhodnutí bylo přezkoumáváno, a kterého se tedy výrok týká. Stěžovatel tudíž považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť v něm krajský soud neuvedl, jaký nedostatek výrokové části napadeného rozhodnutí pokládá za bagatelní, a také nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že výroková část napadeného rozhodnutí splňuje zákonné náležitosti.

[9] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku opomněl vypořádat též žalobní argumentaci, v níž stěžovatel poukázal na to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňuje požadavky podle § 100 odst. 6 věty poslední správního řádu; podle něj totiž žádost o obnovu řízení toliko zamítne. Uvedenou skutečnost stěžovatel namítal již v odvolání a ani žalovaná se jí v napadeném rozhodnutí nezabývala.

[10] Stěžovatel také v kasační stížnosti odmítá závěr krajského soudu, že neprokázal, že na místě spáchání přestupku nebyl a nedal souhlas k projednání přestupku, resp. nepodepsal pokutový blok. Takový důkaz nemůže poskytnout, jelikož žádným potřebným materiálem nedisponuje. Pokutový blok s údajným podpisem stěžovatele, svědčící o tom, že se stěžovatel účastnil blokového řízení, je totiž v dispozici žalované. Stěžovatel má za to, že je na něj neúměrně přenášeno břemeno dokazování, neboť není v jeho silách dokazovat, kde policisté měli být a kde ve skutečnosti byli, jakož i kdo podepsal pokutový blok. Všemi důkazy způsobilými k prokázání těchto skutečností disponuje žalovaná. Přenášení důkazního břemene považuje stěžovatel také za

nespravedlivé, neboť je vůči žalované v podřízeném postavení a žalovaná je technicky, materiálně i personálně vybavena tak, aby důkazy o své úřední činnosti mohla nejenom poskytnout, ale i jimi prokazovat, že se v osobě přestupce nezmýlila, a že k přestupku došlo na místě, které uvedla ve svém rozhodnutí.

[11] Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že k projednání přestupku mělo podle GPS souřadnic dojít na jiném místě, než je uvedeno v pokutovém bloku; žalovaná přitom neprokázala, že by došlo k závadě na GPS modulu. Podle stěžovatele tedy existuje nesoulad mezi tvrzeným místem úřední činnosti a místem údajného přestupku, a tudíž je sporná i samotná totožnost skutku. Stěžovatel k této kasační argumentaci uzavírá, že krajský soud nesprávně interpretoval jeho žalobní námitku, že napadal nesprávně zjištěný skutkový stav, ačkoliv ve skutečnosti poukazoval na to, že žádný skutek nemohl spáchat na místě, kde se policisté ani nenacházeli. Krajský soud proto podle stěžovatele nesprávně uzavřel, že byl skutkový stav věci spolehlivě zjištěn. Elektronické výpisy o pohybu hlídky ukazují na to, že se policisté pohybovali na jiném místě, než mělo být místo přestupku.

IV.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě ze dne 15. 9. 2017 a plně se ztotožnila se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Touto námitkou se tudíž Nejvyšší správní soud zabýval především. Bylo by předčasné řešit právní posouzení věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je přitom natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Stěžovatel konkrétně v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal se všemi žalobními body. Upozorňuje, že se krajský soud nevěnoval žalobní argumentaci, v níž poukazoval na to, že se žalovaná nezabývala jeho odvolací námitkou, podle níž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňuje požadavky podle § 100 odst. 6 věty poslední správního řádu. Stěžovatel také namítá, že krajský soud nikterak neodůvodnil svůj závěr, že výroková část napadeného rozhodnutí splňuje zákonem předvídané náležitosti, a nespecifikoval, který nedostatek výrokové části považuje za bagatelní.

[17] Nejvyšší správní soud předepisuje, že s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu

pokračování

pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[18] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[19] Právě uvedeným kritériím napadený rozsudek vyhověl. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a přestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Ostatně stěžovatel proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na více místech s ním polemizuje, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[20] S ohledem na výše uvedené nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit žádné ze stěžovatelových námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, jak byly vymezeny v odst. [17].

[21] Krajský soud neopomněl odůvodnit svůj závěr vztahující se k zákonnosti výrokové části napadeného rozhodnutí. V odst. 26 napadeného rozsudku vyložil, proč užití znění výroku napadeného rozhodnutí, byť plně neodpovídá dikci § 90 odst. 5 správního řádu, nemohlo ovlivnit výsledek řízení o žádosti o obnovu řízení a že jím nebylo zasaženo do stěžovatelových práv. Tudíž vysvětlil, proč neshledal důvodnými stěžovatelovy žalobní námitky, podle nichž žalovaná, ač měla v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu ve výroku napadeného rozhodnutí odvolání stěžovatele zamítnout a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdit, odvolání stěžovatele bez dalšího zamítla, a zda z výrokové části napadeného rozhodnutí lze seznat jaké „*přvodní rozhodnutí*“ bylo ponecháno v platnosti. Nejvyšší správní soud tudíž neshledal důvodnou stěžovatelovu kasační námitku, že krajský soud v napadeném rozsudku neuvedl, na podkladě jakých úvah dospěl k závěru, že výroková část napadeného rozhodnutí splňuje zákonem předvídané náležitosti a proč byly s ohledem na to liché související stěžovatelovy žalobní námitky.

[22] Z odstavce 26 napadeného rozsudku je podle kasačního soudu rovněž zcela zřejmé, jaký nedostatek výrokové části napadeného rozhodnutí považuje krajský soud za „bagatelní“. Krajský soud výslovně uvedl, že „[...] [ž]alovaná tudíž odvolání zamítla. Byť správní řád ukládá v § 90 odst. 5 povinnost odvolacímu správnímu orgánu napadené rozhodnutí potvrdit v případě, že odvolání zamítá, krajský soud nespátřuje nesrozumitelnost tohoto rozhodnutí, jestliže žalovaná nepřejala doslovnou dikci zákona, neboť výroková část jednoznačně specifikuje rozhodnutí, o kterém bylo v odvolacím řízení rozhodováno. Krajský soud připouští, že výrok sám o sobě jeví drobný nedostatek. Ten však nedosahuje takové intenzity, aby způsoboval nepřezkoumatelnost či nesrozumitelnost, nebo nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť v kontextu výrokové části a odůvodnění není pochyb o tom, jak žalovaná rozhodla o předmětu řízení.“ Je tedy zřejmé, že uvedený žalobní bod krajský soud vypořádal. K zákonnosti tohoto závěru se kasační soud vyjádří dále.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stěžovatelovu námitku, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní argumentací, podle níž se žalovaná nezabývala jeho odvolací námitkou, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňuje požadavky podle § 100 odst. 6 věty poslední správního řádu. Jak výše v odstavci [19] tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, správní soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Podstatné je, aby se ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Tak tomu také bylo i v nyní posuzovaném případě, neboť krajský soud se se stěžejní žalobní argumentací stěžovatele vypořádal. Pokud přitom krajský soud neshledal významné pochybení na straně žalované, a tudíž důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, obsahuje v sobě implicitně takový závěr i vypořádání předestřené žalobní námítky. Ostatně i stěžovateli bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně co do jeho výroku („Obnova řízení se zamítá a rozhodnutí se potvrzuje“) plně srozumitelné, neboť proti němu brojil odvoláním s uplatněním konkrétních odvolacích námitek.

[24] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek nevykazuje vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nezjistil ani to, že by napadený rozsudek trpěl vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či že by zde byla jiná vada řízení před krajským soudem, která by se týkala především porušení procesních ustanovení, jimiž se krajský soud řídil či řídit měl, a která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[25] Kasační soud tedy uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn. Zabýval se proto zbylými kasačními námitkami; ty však rovněž neshledal důvodnými.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí s krajským soudem, že výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje přesné označení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani se závěrem, že ačkoliv výrok napadeného rozhodnutí vykazuje drobný nedostatek, ten není takového rázu, aby způsoboval vadu napadeného rozhodnutí. Podle stěžovatele byla žalovaná podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu povinna v případě, kdy nepostupovala

pokračování

podle odstavců 1 – 4 ustanovení § 90 správního řádu, odvolání „zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit“. Jelikož tomu tak v nyní posuzovaném případě nebylo, neboť žalovaná ve výroku pouze uvedla, že odvolání „zamítá“ a k tomu doplnila, že „Původní rozhodnutí se ponechává v platnosti“, postupovala žalovaná jako odvolací správní orgán jiným než zákonem předvídaným způsobem, a napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné. Stěžovatel má za to, že výroková část rozhodnutí je základní a v podstatě nejdůležitější částí rozhodnutí, která je jako jediná schopna nabýt právní moci a vykonatelnosti, a tudíž je nutné, aby byla dostatečně jasná, srozumitelná, určitá a musí reflektovat požadavky zákonodárce.

[27] Nejvyšší správní soud nejprve pro ujasnění uvádí výrokovou část napadeného rozhodnutí (k vysvětlení pojmu „výroková část“ srov. stranu 6-7 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118), která doslovně zní: „*Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odbor služby dopravní policie v Českých Budějovicích jako správní orgán vykonávající správu ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 1 zákona č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumal v souladu s ustanovením § 89 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutí vydané dne 21. 4. 2017 v řízení o obnovu řízení Dopravním inspektorátem České Budějovice, Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Územní odbor České Budějovice (dále jen „DI České Budějovice“), pod č. j. KRPC-51688-4/ČJ-2017-020106 a rozhodl takto: Odvolání shora jmenovaného proti rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 125c odst. 1, písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se pan K. dopustil tím, že porušil ustanovení § 6 odst. 1, písm. a) citovaného zákona, se z důvodu uvedeného v § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá. Původní rozhodnutí se ponechává v platnosti.*“ (Zvýraznění přidal Nejvyšší správní soud.)

[28] Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud nepochybil, dospěl-li v napadeném rozsudku k závěru, že výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje přesné označení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně [„ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok“ – viz již cit. rozsudek č. j. 3 Ads 96/2011 - 118].

[29] Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje se závěrem krajského soudu (viz citace v odst. [22]) ohledně žalobní námitky vztahující se k samotnému výroku napadeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítá odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud má shodně s krajským soudem za to, že z výrokové části napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná k odvolání stěžovatele přezkoumávala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí jeho žádosti o obnovu řízení a podle § 90 odst. 5 správního řádu jej zamítla. Vedle tohoto výroku ještě ve shodě se správním orgánem prvního stupně vyslovila, že „původní rozhodnutí“, tj.

rozhodnutí vydané v původním správním řízení ve věci přestupku podle zákona o silničním provozu, se „*ponechává v platnosti*“; tedy jinými slovy chtěla zdůraznit, že se původní řízení neobnovuje (správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení obdobně uvedl, že „se obnova řízení zamítá a *rozhodnutí se potvrzuje*“). Kasační soud tedy přisvědčuje závěru krajského soudu, že ačkoliv žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí neužila přesnou formulaci, jaká je obsažena v § 90 odst. 5 správního řádu, tj. „*odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje*“, nebylo tímto formálním pochybením, které nedosahuje intenzity způsobilé založit nezákonnost napadeného rozhodnutí, zasaženo do stěžovatelových práv, ani nikterak ovlivněn výsledek správního řízení o žádosti o obnovu řízení; v případě správné formulace výroku napadeného rozhodnutí by byl výsledek správního řízení pro stěžovatele stejný. Krajský soud k nastíněné otázce rovněž přílehavě užil odkaz na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011 - 127.

[30] Z právě uvedeného je také zřetelně patrné, jaký nedostatek napadeného rozhodnutí považoval krajský soud za bagatelní. Jednalo se právě o nedostatek výroku napadeného rozhodnutí, podle nějž, ač měla žalovaná v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu ve výroku napadeného rozhodnutí odvolání stěžovatele zamítnout a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdit, odvolání stěžovatele „*toliko*“ zamítla.

[31] Stěžovatel nakonec v kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že neprokázal, že na místě přestupku nebyl a nedal souhlas k jeho projednání, resp. nepodepsal pokutový blok. Stěžovatel tvrdí, že takový důkaz nemůže poskytnout, neboť pokutovým blokem s jeho údajným podpisem, svědčícím o tom, že se měl zúčastnit blokového řízení, nedisponuje on, ale žalovaná. Podle stěžovatele je na něj nespravedlivě neúměrně přenášeno břemeno důkazní ohledně informací o tom, kde se v době spáchání posuzovaného přestupku měli nacházet policisté, kde se ve skutečnosti nacházeli a kdo podepsal pokutový blok. V této souvislosti rovněž stěžovatel poukazuje na nesrovnalosti v úřední činnosti policistů, když z GPS souřadnic dovozuje, že k projednání přestupku mělo dojít na jiném místě, než je uvedeno v rozhodnutí, kterým byla uložena bloková pokuta za dopravní přestupek. Tvrdí tedy, že existuje nesoulad tvrzeného místa úřední činnosti s místem údajného přestupku, a tudíž je sporná samotná totožnost skutku. Stěžovatel však zdůrazňuje, že touto svou argumentací v žalobě nenamítal nesprávně zjištěný skutkový stav v řízení o přestupku, jak dovodil krajský soud, ale poukazoval na to, že tvrzený přestupek vůbec spáchat nemohl v místě uvedeném na pokutovém bloku, neboť se na něm policisté v daný čas nenacházeli. Krajský soud tudíž podle stěžovatele mylně z jeho žaloby dovodil, že napadal nesprávně zjištěný skutkový stav ve správním řízení.

[32] Krajský soud v napadeném rozsudku k uvedené argumentaci stěžovatele, vycházející z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, vyslovil, že „*[...] Jobnova řízení v případě přestupku, který byl řešen v blokovém řízení, zásadně nepřichází v úvahu, ovšem je připuštěna pouze v těch případech, kdy žadatel o obnovu řízení (domnělý přestupce) neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, neboť souhlas ve skutečnosti učinila jiná osoba, eventuálně došlo k falšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku*“. Dovodil přitom, že v posuzované věci se o takový případ nejedná. Podle krajského soudu by sice stěžovatelova tvrzení, uvedená v žádosti o obnovu řízení, o tom,

pokračování

že spáchání předmětného přestupku nebyl přítomen, a že tudíž zpochybňuje „svůj“ podpis na pokutovém bloku, představovala nové skutečnosti, pro které by bylo možné vést řízení o obnově řízení, ale musela by být rovněž důkazně podložena. Tak tomu však v posuzované věci podle krajského soudu nebylo a správní orgány proto správně nepřisvědčily stěžovateli neprokázanému tvrzení o jeho nepřítomnosti v místě a čase spáchání přestupku, a v důsledku toho i nemožnosti pokutový blok podepsat. V souladu se zákonem proto žádost o obnovu řízení zamítly.

[33] Nejvyšší správní soud se s předestřeným posouzením krajského soudu plně ztotožňuje. Na podkladě obsahu správního spisu nemá pochyb, že stěžovatel byl řidičem vozidla OPEL ASTRA, reg. zn. X, který byl dne 3. 4. 2016 v 14:30 hod. zastaven na ulici Plzeňská v Českých Budějovicích, a jemuž byla uložena bloková pokuta ve výši 200 Kč podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu za to, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Totožnost řidiče byla na místě ověřena v evidenci Policie České republiky podle předloženého řidičského průkazu vydaného na stěžovatelovo jméno, přičemž podpisy na pokutovém bloku se shodovaly s podpisem na řidičském průkazu. V úředním záznamu ze dne 29. 3. 2017, č. j. KRPC-51688-2/ČJ-2017-020106, nadto policista vykonávající dne 3. 4. 2016 předmětnou hlídku doplnil, že stěžovatelův podpis na pokutovém bloku je stejný jako na žádosti o přezkumné řízení, která byla správnímu orgánu prvního stupně doručena stěžovatelem v minulosti.

[34] Tvrzení stěžovatele, že nebyl řidičem kontrolovaným a legitimovaným dne 3. 4. 2016, považuje Nejvyšší správní soud za nevěrohodné. Stěžovatel ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před krajským soudem netvrdil, proč se nemůže jednat o jeho podpis, tj. kde jinde, než v místě spáchání přestupku se v rozhodné době nacházel. V tomto směru stěžovatel neosvědčil, že bylo vyloučeno, aby pokutový blok podepsal. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že uvedenému tvrzení stěžovatele nelze přisvědčit.

[35] Podle kasačního soudu také nelze odhlédnout do toho, že správní orgány vedly řízení zahájené podáním žádosti. Stěžovatel tedy měl ve smyslu § 52 odst. 1 správního řádu, podle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, své tvrzení o záměně osob a o nesprávnosti jeho podpisu na pokutovém bloku také prokázat. Stěžovatel však v tomto směru sám neoznačil žádný relevantní důkaz (nabízel se např. výslech svědků či znalecký posudek ohledně pravosti jeho podpisu), kterým by prokázal, že nebyl přítomen v místě spáchání přestupku, pokutový blok nepodepsal, a tudíž neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, tedy správním orgánům neprokázal nové skutečnosti, pro které by bylo možné obnovení řízení povolit a poté vést obnovené řízení.

[36] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené skutečnosti nepřisvědčil ani související kasační námitce, v níž stěžovatel krajskému soudu vytýká, že z žaloby nesprávně vyvodil uplatnění námitky nesprávně zjištěného skutkového stavu v řízení o přestupku. Přitom stěžovatel poukazoval na to, že předmětný přestupek vůbec spáchat nemohl na místě, kde se policisté ani nenacházeli.

[37] Kasační soud považuje za stěžejní, že krajský soud v napadeném rozsudku měl za prokázané, že se stěžovatel v místě spáchání předmětného přestupku nacházel a

pokutový blok podepsal, neboť stěžovatel neprokázal opak. Podle krajského soudu tudíž stěžovatel neprokázal nové skutečnosti, pro které by bylo možné obnovit původní řízení o přestupku. Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž správně uvedl, že až poté, co by stěžovatel v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení úspěšně prokázal, že buď neudělil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení či že je jeho podpis zfalšovaný, mohly by správní orgány jeho žádosti o obnovu řízení o přestupku vyhovět a následně v obnoveném řízení by byly povinny zkoumat případné nesrovnalosti ve skutkových zjištěních ohledně místa spáchání přestupku. Krajský soud se tedy žádných pochybení při vypořádání uvedeného žalobního bodu nedopustil a s jeho závěry se nyní ztotožňuje i kasační soud.

VI.

[38] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodnými, proto kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu